

42. q. 2. art. 1. & seqq. Castillentus in Polyanth. Seraph. verb. cognatio, num. 9. & seqq. Matrius in 4. disp. 7. q. 17. art. 2. Macedo de Clavib. tract. 6. de Matrim. cap. 11. Carriere tom. 2. art. 21. q. 5. Cottonius tom. 1. lib. 5. Controv. 1. cap. 5. q. 4. Frassen tom. 4. disp. ult. art. 3. §. 6. Durand tom. 4. tract. 5. disp. ult. q. ult. Aquila in 4. dist. 42. q. 1. art. 1. & seqq. Boscus tom. 6. disp. 12. sect. 5.

65. Ex Scholâ Eximiâ Carleton tom. 2. disp. 104. sect. 1. Tambur. tom. 2. lib. 8. cap. 5. §. 3. Sanchez lib. 7. de Matrim. disp. 63. Filiucius tract. 10. p. 2. cap. 5. num. 198. Layman tract. 11. p. 4. cap. 7. Præpositus in 3. p. 9. 7. dub. 13. Henriquez lib. 2. de Matrim. cap. 12. Dicastillo tom. 3. tract. 10. disp. 7. dub. 31. Reginal. lib. 1. num. 158. Coninch disp. 32. num. 42. Amicus disp. 18. de Matrim. num. 30.

66. Ex aliis D. Bonaventura in 4. dist. 42. q. 2. art. 2. Averfa de Matrim. q. 16. sect. 3. Basso verb. Matrim. §. 7. num. 30. & 31. Ochagavia de Sacram. tract. 3. q. 58. num. 5. Gavardi tom. 6. q. 3. de Matrim. art. 5. Basilius Ponze lib. 7. cap. 39. num. 10. Diana p. 4. tract. 4. resol. 120. Bonacina q. 3. de Matrim. punct. 5. §. 3.

67. QUÆST. 4. An, & quæ cognatio legalis dirimat Matrimonium? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 4. dist. 42. q. 2. art. 3. Gonet tom. 5. tract. 8. disp. 9. art. 3. §. 3. Reding tom. 8. q. 12. art. 2. Controv. 2. Contenson tom. 2. lib. 11. p. 4. dissert. 4. cap. 2. specul. 1. Raynerius de Pisis verb. Matrim. num. 38. Anton. à Spirit. S. tom. 1. tract. 11. disp. 7. sect. 10. Casianus à S. Eliâ verb. Matrim. cap. 21. §. 8. Salmant. tom. 2. tract. 9. cap. 12. punct. 3.

68. Ex Subtili Scholâ Scotus in 4. dist. 42. q. unic. Matrius tom. 4. disp. 7. q. 17. art. 2. Hiquæus in 4. dist. 42. art. 2. & seqq. Castillent. in Polyanth. Seraph. verb. cognatio, diff. 7. num. 1. Macedo de Clavib. tract. 6. de Matrim. cap. 11. Carriere tom. 2. art. 21. q. 5. Frassen tom. 4. disp. ult. art. 3. §. 6. Durand tom. 4. tract. 5. disp. ult. q. ult. Boscus tom. 6. disp. 12. sect. 5.

69. Ex Scholâ Eximiâ Dicastillo tom. 3. tract. 10. disp. 7. dub. 32. Toletus lib. 7. de Matrim. cap. 4. num. 7. Henriquez lib. 12. cap. 12. Tambur. tom. 2. lib. 8. §. 3. Sanchez lib. 7. disp. 63. num. 8. Coninch disp. 32. num. 44. Mart. Perez disp. 30. num. 6. Valentia tom. 4. disp. 10. q. 5. punct. 3. Reginal. lib. 31. num. 162.

70. Ex aliis D. Bonaventura in 4. dist. 42. q. 2. art. 1. & seqq. Ochagavia de Sacram. tract. 3. q. 58. sect. 3. Basso verb. Matrim. §. 7. num. 30. & 31. Gavardi tom. 6. q. 3. de Matrim. art. 5. Diana 4. p. tract. 4. resol. 120. Bonacina q. 3. de Matrim. punct. 5. §. 3. & seqq.

Aver-

Averfa de Matrim. q. 16. sect. 7. Basilius Ponze lib. 7. de Matrim. cap. 39. num. 10. & seqq.

71. QUÆST. 5. An tertiâ, aut quartâ nuptiâ sint prohibita, & damnabiles? De quo, dist. 32. q. 5.

72. QUÆST. 6. An nuptias celebrare, sit tempore aliquo ab Ecclesiâ prohibitum? De quo, dist. 32. q. 5.

73. QUÆST. 7. Quâ poenâ sint puniendi, qui tempore prohibito contrahunt Matrimonium? De quo, dist. 32. q. 5.

74. QUÆST. 8. An prohibeatur consummare Matrimonium his temporibus, quod jam præcessit contractum? De quo, dist. 32. q. 5.

75. QUÆST. 9. An sit impedimentum celebrare Matrimonium temporibus prohibitis? De quo, dist. 32. q. 5.

76. QUÆST. 10. An de licentiâ Ordinarii valeat temporibus prohibitis sine solemnitate Matrimonium celebrari? De quo, dist. 32. q. 5.

77. QUÆST. 11. An benedictio conjugum sit necessariò exhibenda à proprio Parocho? De quo, dist. 32. q. 5.

78. QUÆST. 12. An benedictionem nuptialem omninò omittere sit tantum peccatum veniale? De quo, dist. 32. q. 5.

DE RESURRECTIONE UNIVERSALI, ET primò de Resurrectionis veritate.

DISTINCTIONIS QUADRAGESIMÆ-TERTIÆ SYNOPSIS.

Mortales omnes, presentes atque futuros,

Et quos jampridem fœda sepulchra tenent;

Ultima iudicii surgenteis hora videbit,

Latos factis præmia digna suis.

Sic incipit: Postremò de conditione.

Sic terminat: Induentur.

I. **C**onnectitur hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de impedimento cognationis spiritualis; & hætenus.

nus pro toto hujus Quarti libri progressu de Sacramentis, quæ in resurgentium gloriam nos conducunt, & inducunt; sed in præsentia determinat de resurrectione, & gloriâ resurgentium, ad quam Sacramenta perducunt: ergo rectè inter se copulantur distinctiones.

2. Consequentia probatur: Prius agendum est de mediis necessariis ad assequutionem finis, quàm de ipso fine assequuto per media; sed Sacramenta sunt media necessaria ad gloriâ resurgentium assequutionem, quæ est finis ultimus hominis: ergo rectè procedit Magister, dum de resurrectione, & resurgentium gloriâ determinat, postquam plenam ac perfectam Sacramentorum texuit lineam; sed sic se gessit Magister in hujusce pensæ elucubratione: ergo bene hæc distinctio consonat superiori.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ ostendit Magister, resurrectionem carnis phisicè ac realiter esse futuram. In secundâ verò declarat, Sanctos modò habere memoriam eorum, quæ in hac sustinuerunt vitâ. In tertiâ autem, & ultimâ statuit, electorum peccata non referari in judicio, quæ hic confessâ fuere.

4. PRO PRIMÆ igitur partis clarâ ostensione, hoc primum proponitur assertum: *Juxta fidem catholicam debemus credere omnem carnem esse resurrecturam.* Ante cujus probationem subdit Magister, quòd nulli è fidelium agmine dubitare permittitur, omnes, qui & nati sunt; & nascentur, & qui mortui sunt, & morientur, divinâ virtute in die novissimo resurrecturos ad crepitantem tubam Christi Domini.

5. Probat primò assumptum Magister ex illo Isaïæ cap. 26. dicente: *Resurgent mortui, & resurgent, qui erant in sepulchris.* Sed ex eò quòd resurgant mortui, & omnes, qui in sepulchris erant, omnis caro erit resurrectura: igitur debemus credere juxta fidem catholicam, omnem carnem esse resurrecturam.

6. Secundò, id ipsum ex 1. ad Thessal. cap. 4. disertis Apostoli verbis suadet Magister: *Si enim credimus, quòd Jesus mortuus est, & resurrexit, ita, & Deus eos, qui dormierunt per Jesum, adducet cum eo. Hoc enim vobis dicimus in verbo Domini, quia nos qui vivimus, qui residui sumus in adventum Domini, non preveniemus eos, qui dormierunt, quoniam ipse Dominus in jussu, & in voce Archangeli, & in tuba Dei descendet de Cælo, & mortui, qui in Christo sunt, resurgent primi.* Ergo stante hoc divino, facundoque eloquio, nulli hominum licet de universali judicio, carnisque resurrectione ambigere; proindeque juxta fidem catholicam nullus dubitare debet.

7. Tertio, ex his appositis à Magistro, alia perficitur ratione proba-

batio: Præmia necessariò respondent meritis; sed rationales animæ merentur in corpore: ergo debent etiam in ipso munerari corpore; sed si rationales animæ sibi non arrogarent corpora, Deus qui est omnium justus judex, non posset reddere unicuique secundum opera sua: ergo necesse est, ut omnis carnis sit resurrectio futura, in ipsaque valeat munerari à Deo.

8. Quarto sic etiam valet roborari intentum: Ad plenam Universi perfectionem, non solum spiritualis, corporalisque substantia requiritur, verum & alia ex utraque composita: ergo necesse est, ut compositum quoddam ex corpore & animâ sit superstes; sed hoc nihil aliud est, quàm homo: ergo in die universalis, generalisque judicii omnis homo resurrecturus erit; consequenterque debemus credere, omnem carnem resurrecturam fore.

9. Adhæc subjungit Magister causam resurrectionis universalem, nempe vocem tubæ, quæ in supremi judicis adventu ad omnium aures perveniet, & virtute ejus excitabuntur mortui, resurgentque de monumentis. Quod primò suadere tentat ex Prophetâ Psalm. 67. dicente: *Dabit voci suæ vocem virtutis*, idest, effectum, efficaciamque suscitandi mortuos: ergo voci tubæ conferet Dominus efficaciam suscitandi mortuos; sed ex eò quòd vox tubæ habeat virtutem suscitandi mortuos, erit causa resurrectionis mortuorum: ergo perbellè hic effectus voci tubæ tanquàm causæ resurrectionis aptatur.

10. Secundò, suum sic firmat discursam Magister ex Joanne cap. 5. *Venit hora, in qua omnes, qui in monumentis sunt, audient vocem filii Dei, & procedent, qui bona fecerunt in resurrectionem vitæ, qui vero mala egerunt in resurrectione judicii.* Ergo voci filii Dei tanquàm causæ tribuitur mortuorum resurrectio; sed hæc vox filii Dei est illa vox tubæ: ergo rectè voci tubæ tanquàm causæ accommodatur mortuorum resurrectio.

11. Sed oppones: Si voci tubæ tanquàm causæ foret concessa virtus suscitandi mortuos, reverà eorum resurrectio non esset instantanea, sed successiva; sed hoc expressè contradicit Apostolo 1. Corinth. cap. 15. dicenti: *In momento, in actu oculi mortui resurgent incorrupti.* Ergo incongruè voci tubæ causa resurrectionis mortuorum aptatur. Major probatur: Vox, ut experientiâ liquet, prius ad loca vicina, quàm ad remota accedit: ergo si vox tubæ foret resurrectionis mortuorum causa, haud dubiè eorum resurrectio non esset instantanea, sed successiva; proindeque ipsi non appositè aptatur.

12. Respondetur negando Majorem, & probationis Consequentiam,

tiam. Nam, etsi voci tubæ tanquam causæ tribuatur resurrectionis mortuorum virtus, & efficacia, hoc non impedit, quominus eorum resurrectio sit instantanea, & non successiva, nutuique Apostoli omnino consona; cum vox illa tubæ virtute divinâ operante subito differenda sit per abditas, vastissimasque mundi oras, secundum quod vox illa à Domino procedit; in quod nullum sanè deprehendimus incommodum.

13. Verùm circa vocem tubæ subtiliter hic Magister dubitat, cuius, vel qualis fuerit vox illa tubæ? Et nonnullis interpositis respondet, quod vox illa erit Christi Domini. Primò: Quia, etsi Divus Paulus 1. ad Thessal. cap. 4. vocem illam iudicium præcedentem Archangelo ascribat, juxta illud: *Quoniam ipse Dominus in jussu, & in voce Archangeli, &c.* tamen intelligitur de Christo Domino, qui est Archangelorum Princeps: ergo vox illa tubæ vox Christi proculdubio erit.

14. Secundò: Vox illa Christi Domini propriè dicitur tuba, quia erit omnibus manifesta, & notissima, & post eam alia non erit; sed omnia hæc voci Christi Domini propriissimè congruunt: ergo vox illa iudicium universale antevergens, profectò Christi Domini erit. Minor probatur: In die novissimo sola vox Christi Domini erit manifesta, & nota cunctis hominibus, & post ipsam nulla alia erit; sed munia hæc, quæ voci tubæ aptantur, propriissimè voci Christi Domini congruunt: ergo vox tubæ universalis iudicii vox Christi Domini erit.

15. Tertiò ex Augustino lib. de Verb. Domin. circa medium, sic ad rem venuste discursante: *Hæc tuba est clamor, de quo dicitur in Evangelio: Media nocte clamor factus: Ecce Sponsus venit; exite obviam ei.* Sed clamor, de quo dicitur in Evangelio, ecce sponsus venit; exite obviam ei, est vox ipsius Sponsi, sive Christi Domini: ergo si tuba illa universalis iudicii est hic evangelicus clamor, & iste est ipsa vox Christi Domini, indistincta erit vox tubæ à Christi Domini voce.

16. Quartò ex eodem M. P. Augustino lib. de grat. nov. & veter. testam. adducto à Magistro: *Quod vox Archangeli, & tuba Dei ab Apostolo dicitur: In Evangelio vox filii Dei, & clamor appellatur; quod signum mortui audient, & resurgent.* Ergo si vox Archangeli, tubaque Dei, quæ ab Apostolo dicitur, appellaturque in Evangelio vox filii Dei; ejusque clamor, vox tubæ, quæ in die novissimo audienda erit, reverà ipsa vox Christi Domini erit.

17. Sed oppones: Voci tubæ, sive Christi Domini voci tanquam causæ ascribitur generalis mortuorum resurrectio; sed juxta Divum Paulum nuper adductum in Epist. 1. ad Thessal. cap. 4. nunc jussus, nunc vox Archangeli, nunc demùm tuba dicitur illud, per quod perfici-

cienda erit mortuorum resurrectio universalis: ergo quod eorum universalis resurrectio sit per vocem Christi Domini perficienda, & non per jussus, tubam, vocemque Archangeli, hætenus resolutio a bitratur anceps.

18. Respondetur concessâ Majori, & Minori, negando Consequentiam. Quia vox Christi Domini, secundum diversas proprietates, hæc tria apposita sortitur nomina. Dicitur jussus, ob ejus virtutem, & efficaciam; quia ejus præcepto omnes parere tenentur, nullusque cum victoriâ resistere valet. Appellatur vox Archangeli; eò quod Christus Dominus sit Caput, Princepsque militiæ cœlestis. Demùm tubæ nomine insignitur; quia omnibus erit manifesta, & notissima. Undè resurrectionis mortuorum universalis causâ aptè ac concinnè Christi Domini voci accommodatur.

19. Ulteriùs ostendit Magister, resurrectionis mortuorum tempus esse occultum, & ignotum; & idcirco comparatur mediæ nocti, eò quod dicatur sponsus mediâ nocte venturus. Quod primò suadet ex Augustino sup. Matth. cap. 25. dicente: *Media nocte dicitur venturus, non pro hora temporis, sed quia tunc veniet, cum non speratur.* Sed ex eò quod Dominus venerit, dum ab hominibus non speratur, clarè ostendit, resurrectionis mortuorum tempus esse occultum, & ignotum: ergo ideò resurrectionis mortuorum tempus comparatur mediæ nocti, quia ejus secundus adventus erit hominibus omnino absconditus, & velatus.

20. Secundò probat ex Apostolo 1. ad Thessal. cap. 5. sic expressè alloquente: *Quia dies Domini, sicut fur in nocte, ita veniet.* Sed dies Domini est iudicii universalis dies: ergo in die iudicii veniet Dominus sicut fur in nocte; sed fur venit in nocte latens, & tectus: igitur Christi Domini adventus ad iudicium non incongruè comparatur mediæ nocti, quia mortuorum resurrectionis tempus erit occultum, & ignotum.

21. Sed dices ex Cassiodoro in litterâ: *Hoc tempore primogenita Ægypti percussa sunt, quando etiam sponsus venturus est.* Sed primogenita Ægypti percussâ fuere mediâ nocte, juxta temporis qualitatem: ergo & Christus Dominus mediâ nocte veniet, non rerum, sed temporis qualitate.

22. Respondet Magister, quod licet Cassiodori hoc sit expressum, iudicium, ut textus littera innuit; tamen rectius noctem, non temporis, sed adventus qualitatem interpretari constat: Quemadmodum eadem ratione etiam *dies Domini* dicitur, quia tunc cogitationes, & con-

filia singulorum, quasi in die patebunt, juxta illud Daniele cap. 7: *Vetustus dierum sedit, & libri aperti sunt coram eo*, idest, conscientiarum singulorum, ut impleatur illud Matthæi cap. 10. *Nihil occultum, quod non reveletur*. Nam ad veniente Summo Judice, non solum aeris tenebræ illuminabuntur, verum & abscondita, abstrusaque cordium manifestabuntur. Et hæc de primâ distinctione parte sufficiant.

23. PRO SECUNDÆ verò partis perspicuâ indagine, hoc secundum præfigitur assertum: *Quavis mala præterita in mentem revocent Sancti; tamen non in gloria dedecus, sed potius ad decorem, gaudium, gratiarumque actionem hoc ipsis inserviet*. Ex Magistro præsens deducimus placitum, dum ipse solers inquirat: Utrum electis tunc ad sit præcedentium malorum memoria? Et respondet affirmativè; tametsi non in tristitiam, & probrum, sed in gaudium, cultum, gratiarumque actionem cedat.

24. Probat ergò assumptum ex Gregorio Magno lib. 4. Moral. cap. ult. dicente: *Quomodo in æternum misericordias Domini canit, qui misericordiam non meminit? Quomodo autem plena beatitudo, si memoria reatus mentem agit? Sed sæpe lati tristitium meminimus, & sani dolorum meminimus sine dolore; & inde amplius lati, & grati sumus*. Sed hæc Gregorii eloquia undique conclusionem exambiunt, ut ex ipsis verbis constat: ergo quavis Sancti præcedentium malorum memoriâ habeant, hoc tamen non in tristitiam, & probrum, sed ad gaudium, & decorem ipsis inserviunt.

25. Sed oppones primò Isaiam cap. 65. sic alloquentem: *Ergo credo Caelos novos, & terram novam, & non erunt in memoria priora*. Sed Isaias loquitur de die novissimo, in quò generalis mortuorum resurrectionis explenda erit: ergo si tunc non erunt in memoriâ priora, Sancti de malis præteritis nullam tunc memoriâ habebunt.

26. Respondet Magister, Isaiam non excludere memoriâ præcedentium malorum; sed solum ex eâ pellere exoptat molestiam, & læsionem; & idcirco dixit, non erunt in memoriâ priora, idest, ad lancinandum cor, sed ad hilari mente ex illis capiendum gaudium, ut appositè expendit Hieronymus super hunc locum, & satis in litterâ innuit.

27. Oppones secundò: Omnia mala in die novissimo, aut erunt grata Sanctis, aut ingrata? Si grata, & accepta: ergo non erunt iusti; cum hi de peccatis nullam sibi possint arrogare lætitiâ. Si ingrata, & odiosa: ergo mentem eorum tristitia premet: igitur mala præterita non poterunt Sancti in memoriâ revocare, nè mœstis ibi agitentur curis.

Ref.

28. Respondetur, memoriâ malorum sine tristitiâ, aut mœrore ibi in electis vigere. Quomodo autem præfata memoriâ unâ cum gaudio coherere possit, inter præcipuas difficultates non infimum occupat locum. Aliqui sustinent, hoc operari speciali virtute divinâ, quæ sicut in igne est potens separare lucem à calore; sic poterit à cognitione, & recordatione malorum segregare tristitiâ.

29. Alii discursant, hoc fieri propter dignitatem, eminentiamque statûs. Nam quemadmodum Angeli boni, etsi nos multò diligant, tamen propter mala nostra non contristantur, eò quòd à gloriâ Domini sint absorpti; sic beati, estò de præteritis malis recordentur, nihilominus cum à gloriâ Dei repleantur, nullâ afficiuntur tristitiâ. Et hæc de secundâ parte sufficiant.

30. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis pleno captu, hoc tertium apponimus assertum: *Electorum peccata semel per penitentiam hic deleta, secundum Magistri mentem, aliis in iudicio non patefient*. Præfatum etenim adducit theorema Magister, nullo Patrum testimonio fretus; & idcirco ægrè à Parisiensibus reprehenditur; quorum gravem, severamque censuram infra examinandam nobis est datum, qui modò Magistri agimus partes.

31. Probatur primò ex Magistro: Non legimus expressè in sacrâ paginâ, quòd electorum peccata per penitentiam hic tecta, & deleta, sint ibi in iudicio omnibus manifestanda; sed dum in sacrâ paginâ oppositum expressè non legimus, & aliqua congruentiâ, rationesque suppetunt in discursûs Magistri subsidium, possumus ejus dictum rationabiliter sustinere: ergo quòd electorum peccata non sint aliis in iudicio referenda, secundum Magistri mentem, magnam nobis ingerit probabilitatem.

32. Secundò: Peccata per penitentiam ita omninò tecta, & deleta sunt, quasi non fuerint; sed peccata, quæ ita sunt, quasi non fuerint, non opus est, ut aliis in iudicio manifestentur: ergo si electorum peccata ita per penitentiam omninò tecta, & deleta sunt, quasi non fuerint; non irrationabiliter arbitrati sumus, quòd aliis in iudicio non erunt aperienda.

33. Tertio: Idèò reprobatorum peccata omnibus in iudicio haud dubiè erunt nota, ut novo supplicio, & dolore ex immordico rubore afficiantur; sed electorum peccata præterita non in tristitiâ, & probrum, sed in gaudium, cultum, gratiarumque actionem cedunt: ergo non opus est, quòd in iudicio omnibus patefiant mala electorum præterita.

34. Verum, quia Parisienses hic in Magistrum insultant, eò quòd

di